

Maalaus

Venla Peura

En ikinä pitänyt itseäni mitenkään erityisenä. En ole mitenkään poikkeuksellisen kaunis tai älykäs. Minulla ei ole myöskään mitään erityistaitoja. Kuten sanoin olen aivan tavallinen 17-vuotias tyttö. Toisin kuin kaksoissiskoni. Olemme hyvin saman näköisiä, samat ruskeat silmät ja saman väriset ruskeat hiukset. Mutta siihen meidän yhtäläisyytemme jääkin. Taimi on nimittäin uskomaton. Sitä on vaikea kuvailla. Hänestä vain huokuu sellainen positiivinen energia ja myös kaikki koulussa tuntevat sen. Minun nimeni on Varpu ja käymme Taimin kanssa Ketunleivän lukion 2b luokkaa. Se on ihan kiva koulu ei liian iso tai pieni. Ja oppilaat taas... No sanotaan nyt vaikka että monet ovat ihan mukavia, toiset eivät. Mutta eipä siitä enempää, koska nyt haluan kertoa Silviasta ja siitä kuinka hän sai minut arvostamaan elämän pieniä iloja. Hän käy 3c luokalla, joten en ollut ikinä jutellut hänen kanssaan ennen kuin pari viikkoa sitten. Olin lupautunut kastelemaan koulun takana kasvavia orvokkeja kerran viikossa ja nyt oli taas se päivä. Ilma oli aika lämmin, kun mietti että oli Suomen huhtikuu. Kävelin ulos rautaisen vihreän kastelukannun kanssa ja ryhdyin toimeen. En ole hirveän hyvä pitämään kasveja hengissä, mutta kyllä minä nyt kastella osaan. Kun olin valmis totesin, että vettä oli vielä jonkin verran. Päätin kaataa sen puskaan, jonka takana kasvoi puu, mutta mitä en tiennyt oli että juuri siihen puuhun nojaili Silvia, joka istui nurmikolla ja piirteli jotain luonnosvihkoonsa. Ehkä millisekunti sen jälkeen kun olin kipannut vedet puskaan hän hyppäsi ylös kiljahtaen. Minulta tipahti kastelukannu maahan ja löin käden suulleni. "ANTEEKSI! Ei ollut tarkoitus, en tiennyt että siellä istui joku!" Selitin hätäisesti. Hänen vaaleat kiharat hiuksensa olivat päältä aivan märät samoin kuin valkoinen kauluspaita hänen päällään. Hän näytti miettävän olinko tehnyt sen tahallani. Silvia hengitti syvään ja sanoi "Ei se mitään." Nostin luonnosvihkon, joka oli pudonnut maahan ja ojensin sen hänelle. "Kiitos. Onneksi se ei kastunut." "Anteeksi." toistin hiljaa. "Hei älä murehdi sitä ei se haittaa!" Hän sanoi ja laski kätensä olkapäälleni. Hätkähdin vähän, mutta jäin paikoilleni. "Hetkinen! Etkös sinä ole Taimin pikkusisko?" "Joo." Huokaisin. Lähes kaikki koulussa tuntevat Taimin koska hän hengaillee teini porukassa, jossa on oppilaita kaikilta kolmelta vuosiluokalta. Minutkin tunnustetaan, mutta vain koska olen Taimin pikkusisko. "Tehän olette lähes saman näköisiä." Hän naurahti. "Mmm." mumisin ja katsoin pois päin. Irtauduin hänen otteestaan ja otin askeleen taakse päin. "Ööh tarvitsetko sinä pyyhkeen tai jotain?" Kysyin. "Kiitos kysymästä, mutta kyllä minä pärjään ilmankin." "Okei no minä taidan nyt mennä. Heippa." sanoin samalla kun pakitin ja poimin kastelukannun. "Selvä nähdään." hän huikkasi kun lähdin kävelemään pois päin. "Enpä usko." Mietin. Taimi kertoi kotona minulle, että Silvia oli kuulemma kertonut hänelle kaiken myöhemmin iltapäivällä. "Et arvaa kuinka paljon me nauroimme!" Minusta siinä ei ollut mitään hauskaa, mutta ehkä Silvia on vain hyvä puhumaan. En miettinyt tapahtunutta hirveästi. Mutta ilmeisesti hän oli. Sillä noin 4 päivää myöhemmin kun olin tekemässä läksyjä Taimi juoksi huoneeseeni yläkertaan. Hän oli vasta tullut kotiin eikä

ollut edes ehtinyt ottaa kenkiä pois. "Varpu!" hän huusi juostessaan yläkertaan "Mitä?" Kysyin kun hän kerkesi sisälle asti. "Oletpas sinä hengästynyt juoksitko kotiin?" Kysyin samalla kun käännyin häntä kohti valkoisella IKEA tuolillani istuen. "Arvaa mitä!" hän huudahti sivuttaen kysymykseni. "No?" kysyin hymyillen. Joskus voisi luulla että hän on nuorempi meistä. "SILVIA HALUAA MAALATA SINUT!" Hän kiljahti. "Mitä?" "Silvia haluaa maalata sinut!" Hän toisti. "Kyllä minä kuulin, mutta miksi?" Tiesin että Silvia oli kuulemma todella taitava piirtämään, mutta ei käynyt järkeen että hän haluaisi piirtää juuri minut. Mehän olimme jutelleet vain yhden kerran. "Tiedätkö sen ison maalauksen ruokalassa?" Kyllä minä tiesin tarkalleen mistä maalauksesta siskoni puhui. Kun tuli sisään koulun pääovista näki upean susi maalauksen. Siinä yhdistyi upeasti dramaattisuus ja värit. "Silvia maalasi sen." Taimi kertoi eikä pystynyt pidättelemään hymyään. Katsoin häntä silmät suurina. "Oikeasti?!" Luulin aina että se oli jonkun ammattilaismaalarin tekemä. "Mutta miksi hän haluaisi maalata minut?" Kysyin toistamiseen. "Hän on jo jonkin aikaa etsinyt mallia loppuprojektiaan varten ja kertoi minulle eilen että hän on päättänyt että sinä olisit juuri sopiva sitä varten. Varpu tajuatko sinä kuinka hieno juttu tämä on?" "Me olemme lähes saman näköisiä miksei hän voi piirtää sinua?" Kysyin. "Hän on erittäin tarkka malliensa suhteen. Hän on valinnut sinut ei minua ja minun mielestäni sinun pitäisi suostua." Muistan vieläkin kuinka anovasti hän katsoi minua ja minun oli pakko suostua. "No hyvä on. Jos minun lempi kaksojeni noin kauniisti pyytää niin kai minä sitten suostun." Myönnyin. Taimi kiljahti ja rutisti minua oikein kovaa. "KIITOS KIITOS KIITOS! Menen heti lähettämään hänelle viestin!" Hän lähti juoksemaan omaan huoneeseensa, joka on aivan omani vieressä. "Et tule katumaan tätä!" Taimi huikkasi mennessään. En ollut sitä ennen tiennyt, että he olivat niin hyvät ystävät tai sitten Taimilla oli vain suuri kunnioitus Silviaa kohtaan. Kaksi päivää myöhemmin lauantaina seisoin hänen ovensa takana odottamassa, että joku tulisi avaamaan. Minua hermostutti aika paljon "Onneksi en ainakaan joudu poseeraamaan alasti." Mietin. Varmistin sen Taimilta ennekuin lähdin kotoa ja hän nauroi ja sanoi ettei minun tarvitsisi tehdä mitään mitä en halua. "Sinun ei tarvitse yhtään ujustella Silvian kanssa hän on todella mukava." Hän rohkaisi minua ennen kuin halasi minua viimeisen kerran. Havahduin nykyhetkeen kun ovi avautui. Se oli Silvia. Hänen kiharat hiuksensa olivat korkealla sotkunutturalla ja hänellä oli päällään oli harmaa sulka kuvioinen tunika jossa oli alaspäin levenevät hihat ja legginsit. "Juuri ajallaan tule sisään." Silvia kehotti. Riisuin mustat maiharini ja ripustin kevättakkini naulakkoon. Minulla oli silloin päälläni punainen polven yläpuolelle ylettyvä hame ja valkoinen t-paita. Muistan sen koska hän kehui asuyhdistelmäni, tai no hän sanoi "Kiva outfit ." Olin aika tyytyväinen, koska mietin sitä asua aika kauan. Oletin että hän haluaisi heti ruveta maalaamaan, mutta sen sijan hän pyysikin minut kahville. Olin positiivisesti yllättynyt siitä kuinka mukava hän oli. Sisko oli oikeassa. Kukaan muu hänen perheestään ei ollut kotona mutta ilmeisesti hän asui isänsä ja siskopuolensa kanssa. Juttelimme niitä näitä. Lähinnä hän kyllä puhui ja minä kuuntelin. Olen hyvä kuuntelemaan ja Silviaa oli hauska kuunnella hän kertoi muun muassa miten pari hänen kaveriaan olivat ajaneet kilpaa mopoautoillaan ja toisen auto lensi katolleen. Ketään ei onneksi sattunut mutta autoon tuli kyllä kolhuja. Jonkin ajan päästä siirryimme heidän olohuoneeseensa "Okei voit ottaa kaikki vaatteet pois niin aloitetaan." "M mitä?!"

Kysyin ja mietin kuulinko oikein. ”Se oli vitsi.” Hän naurahti. ”Voit vaikka istua tuohon nojatuoliin.” Istuuduin harmaalle nojatuolille. Totesin että se on aika kova ja hiukan epämukava, mutta en valittanut. Silvia istuutui puisen arkun päälle vasta päätä nojatuolia ja rupesi luonnostelevaan jotain paperille. Sitten hän lopetti yhtäkkiä. ”Minä olen ehtinyt höpsemään ihan tarpeeksi. Nyt on sinun vuorosi.” ”Ööh, mistä minun pitäisi puhua?” Kysyin kiusaantuneena. Silvia kohautti olkapäitään. ”En minä tiedä, kerro vaikka mitä tykkäät tehdä vapaa-ajalla.” Mietin hetken mitä vastaisin. Ei minulla ole mitään harrastuksia. ”No minä luen aika paljon ja kudon.” Silvia jatkoi hahmottelua ”Ahaa. Eli tykkäät rentoutua vapaa-ajalla.” hän totesi silmät paperissa kiinni. ”Niin kai.” Olimme hetken hiljaa. ”Tiedätkö sinä mitä haluat tehdä lukion jälkeen?” Hän tiedusteli. ”Enpä oikeastaan. Entä sinä?” Kysäisin puolestani. ”No minullakin on vähän suunnitelmat auki, mutta ajattelin matkustella sen jälkeen, kun olen valmistunut ylioppilaaksi ja sitten hakea johonkin taideyliopistoon.” Ihailin hänen itse varmuuttaan. Hän oli jotenkin niin tasainen ihminen, ihan kuin jokainen liike ja sana olisi ollut ennalta suunniteltu. Hän ei edes tuntunut stressaavan ylioppilaskirjoituksia. ”Ainakin sinä olet miettinyt tulevaisuutesi pidemmälle kuin minä.” Totesin. ”Saa nähdä toteutuuko se. Aalto-yliopistoon pääseminen on helpommin sanottu kuin tehty.” ”Aiotko sinä hakea Aalto-yliopistoon? Eikö sinne ole todella vaikea päästä?” hämmästyin. ”Aina kannattaa yrittää.” Silvia tokaisi. Jatkoimme keskustelua vielä jonkin aikaa ja sitten olimme taas hiljaa. ”Valmista tuli!” Silvia ilmoitti. ”Vihdoin.” Huokaisin iloisena. ”Saanko nähdä?” Kysyin. Silvia käänsi kuvan minua päin. Se oli piirretty lyijykynää sekä hiiltä käyttäen profiili ja naamakuva minusta. Se oli kyllä upea, mutta luulin että hän olisi tehnyt jotain hiukan monimutkaisempaa, kun hän kerran pyysi minua malliksi. ”Ei hätää ei tämä ole vielä loppuprojektini. Minä vasta opettelen sinun kasvon piirteitäsi.” Silvia naurahti. Ihan kuin hän olisi lukenut ajatukseni. ”Milloin sinä sitten ajattelit tehdä tämän ”loppuprojektin”?” Ihmettelin. ”En tiedä vielä mutta ajattelin että sinä voisit taas toimia mallina ensi tiistaina koulun jälkeen, jos se sinulle sopii.” ”Kyllä se sopii ei minulla yleensä ole mitään koulun jälkeen.” Kuulostipa surulliselta. ”Okei hyvä.” Silvia hihkaisi hymyillen leveästi. Lähdin kotiin hyvillä mielin. Kotona kerroin kaiken Taimille. Juttelimme pitkään ja sitten päätimme katsoa elokuvaa yhdessä. Oli kiva kun hän vietti taas pitkästä ajasta kotona iltaa minun kanssani. Tiistaina en malttanut keskittyä tunneille kunnolla sillä odotin että kello löisi kolme ja koulu loppuisi. Viimeiset viisi minuuttia etenkin tuntuivat matelevan etanan vauhtia. Viimein pitkä odotukseni kuitenkin palkittiin ja suorastaan lensin ulos koulusta ja suoraan porteille missä sovimme tapaavamme. Hän ei kuitenkaan ollut siellä, joten jäin odottamaan. Kun viisi minuuttia oli kulunut rupesin miettimään onko hän tulossa ollenkaan. 15.07 hän kuitenkin vihdoin saapui porteille. ”Sori kun olen myöhässä piti hoitaa yksi juttu.” Silvia oli ilmeisesti juossut päätellen siitä että hän huohotti. ”Ei se mitään.” Sanoin ja hymyillen. ”Mennäänkö me teille vai?” Kysyin. ”Ei. Ajattelin, että voitaisiin mennä keskuspuistoon.” Silvia vastasi. Sinne ei ollut niin pitkä matka, joten päätimme kävellä. Ilma oli lämpenemään päin, mutta ulkona ei vielä ihan pärjännyt ilman takkia. Keskuspuistoon oli istutettu krookuksia ja vihreällä ruohomatolla kasvoi pari leskenlehteä siellä täällä. Kävelimme vierekkäin puiston läpi kulkevaa polkua kunnes istuuduimme puiselle penkille. Silvia kaivoi heti vihkon ja kynän repustaan ja laski ne viereensä. Sitten hän

kaivoi sieltä saippuakuplapurkin. ”Mitä varten tuo on?” Ihmettelin. ”Että voisimme puhalttaa saippuakuplia tiettenkin.” ”Mutta miksi?” Jatkoin kyselyä. ”Koska se on hauskaa. Tiedätkö vaikka me olemmekin melkein aikuisia niin välillä saa käyttäytyä kuin lapsi” Hän sanoi virnistäen. Silvia avasi saippuakuplapurkin kannen ja rupesi puhaltamaan kuplia. Katselin kuinka ne leijailivat korkealle puiden latvojen korkeuteen. ”Tiedätkö aina kun minä puhallan saippuakuplia kuiskaan toiveen niiden sisään.” Hän kertoi. ”Mitä sinä toivoit?” Kysäisin. ”Sitä ei saa kertoa.” Hän antoi saippuakuplapurkin minulle ja rupesin puhaltamaan kuplia. Itse hän rupesi piirtämään. Juttelimme vähän kaikesta kunnes Silvia oli valmis. Hän ehdotti että kävisimme jossain syömässä, koska kello alkoi lähestyä viittä emmekä olleet syöneet mitään yhden jälkeen. Ostimme sämpylät kahvilasta tai no Silvia osti. Meinasin maksaa omani, mutta Silvia sanoi että hän maksaa koska suostuin malliksi. Se kuulosti hyvältä diililtä minulle. Istuuduimme pöytään ja juttelimme vielä lisää. Lähdin kotiin sen jälkeen ja sovimme tapaavamme taas parin päivän päästä. Seuraavan viikon me tapasimme joka toinen päivä ja hän piirsi ja piirsi. Kerran hän jopa pyysi minut mukaan, kun hän oli menossa kavereiensa kansaa leffaan. Taimikin oli mukana. Minusta ja Silviasta oli tullut hyvin läheisiä. Kerroin hänelle asioita, joita edes lähimmät ystäväni eivät tienneet. Minulla oli kyllä kavereita koulussa, mutta heidän kanssaan ei jotenkin tullut juteltua niin avoimesti. ”Mikä on sinun suurin unelmasi?” Olin kysynyt häneltä. ”Ei minulla mitään tavoitetta elämässä ole mutta on jonkin verran asioita mitä haluan saavuttaa. Haluan tehdä taidetta elääkseni, matkustella ja tavata paljon erilaisia ihmisiä. Mutta kaikkein tärkeintä on kuitenkin olla onnellinen.” Ihailin häntä suunnattomasti. Hänestä oli tavallaan muotoutunut esikuvani. Nyt on kulunut noin kaksi viikkoa siitä kun tapasimme ensimmäisen kerran. Istun Silvian olohuoneessa niin kuin ensimmäisen kerran kun hän maalasi minua. Tällä kertaa kaksi asiaa oli kuitenkin toisin. Ensinnäkin tällä kertaa Silvia maalaa lopullista projektiaan ja toiseksi me emme ole enää kaksi toisilleen täysin tuntematonta ihmistä. Olimme työskennelleet sen kanssa nyt jo useamman päivän ja minulla oli sellainen tunne, että tällä kertaa se tulisi valmiiksi. Istun samalla nojatuolilla kuin ensimmäiselläkin kerralla, mutta tällä kertaa minulla on valkoinen leveähelmäinen mekko. Silvia valitsi sen. ”Luuletko että me voimme nähdä toisiamme tämän jälkeenkin?” kysyn. ”En ehkä yhtä usein koska minulla on aika paljon kouluhommia ja olen jättänyt väliin pari tehtävää tämän projektin takia, mutta hengailen mielelläni sinun kanssasi kun minulla on taas paremmin aikaa.” Hän selitti. ”Aa ymmärrän.” Sanoin hiukan surullisesti. ”En tainnut kertoa sinulle missään vaiheessa miksi valitsin sinut enhän?” hän sanoi. ”Et tainnut.” Vastasin. ”Sinä ja siskosi olette lähes saman näköisiä, mutta sinä tunnit jotenkin jäävän siskosi varjoon ihan kuin olisit luovuttanut elämän suhteen.” Hän oli oikeassa. Ei sillä, että olisin halunnut kuolla vaan olin unohtanut miten eletään ”Tiedän että monta minun ja Taimin kavereista halusi pyytää sinua mukaan välillä, mutta he epäilivät ettei sinua kiinnosta. Minä halusin tutustua sinuun Varpu. Näiden parin viikon aikana olen huomannut että sinä ja Taimi olette hyvin erilaisia. Teillä on aivan erilaiset katseet. Sinun on lämmin ja välittävä ja Taimin nauravainen ja villi. En kadu että tutustui sinuun. Sinä olet aivan upea ihminen, jolla on kaunis persoonallisuus.” Hän lopetti. Tunsin kyöneleen vierähtävän poskelleni. ”Kiitos!” Sain sanottua. Hän tuli halaamaan minua. Kukaan ei ollut sanonut minulle ikinä mitään tuollaista. Taimi totta kai rakastaa minua ja

8. 13-15

äiti ja isä, mutta he olettavat minun jo tietävän sen. Olin onnellinen siitä että hän sanoi sen. ”Tiedätkö sinä olet minun lempi-ihminen.” Sain sanottua samalla kuin nieleskelin itkua. Juuri sillä hetkellä olin suunnattoman onnellinen. Tiedän, että minulla ei ole hänen elämässään yhtä suurta osaa kuin hänellä on minun mutta se ei haittaa. Riittää, että saan olla hänen kanssaan. Hän saa minut tuntemaan itseni erityiseksi. Kerran hän kysyi mikä minun unelmani on ja sanoin etten tiedä. Ei minulla ollut mitään tavoitteita. Minun elämäni koostui siitä, että tein niin kuin minun kuului. Kävin koulua tein läksyt ja kotihommat. En ollut hirveän puhelias, koska oletin ettei ketään kiinnosta mitä minulla on sanottavana. Silvia kuitenkin opetti, että voin olla ihan mitä tahansa ja että minä olen tärkeä. Kaikki ovat tärkeitä. Ja nyt minulla on unelma ja se on olla kirjailija. Lisäksi haluan matkustella ja oppia joka päivä jotain uutta.